

ΚΩΔ.: 4295

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2011

Γιορτάζουν τά πάντα
όλόγυρα. Γι' αυτό κι
ἐγώ νά γιορτάσω
θέλω. Θέλω νά
εὐφρανθεῖ ἡ ψυχὴ
μου, νά πανηγυρίσει
ἀπὸ τὰ καταβάθια
μου. Εὐφραίνομαι
βέβαια ὅχι κρούοντας
τὴν κιθάρα ἢ
παίζοντας τὸ ραβδί
τῶν σατύρων, οὔτε
χρησιμοποιώντας
αὐλούς ἢ ἀνάβοντας
δάδες. Εὐφραίνομαι
βλέποντας ἀντὶ γιὰ
τὰ μουσικὰ ὄργανα
τὰ σπάργανα τοῦ
Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶναι ἡ
ἐλπίδα μου, αὐτὰ
εἶναι ἡ ζωὴ μου. Αὐτὰ
φέρνω μαζί μου, καί
μέ τὴν ἐνίσχυση πού
παίρνω, τραγουδῶ
μαζί μέ τοὺς
Αγγέλους, Δόξα ἐν
ὕψιστοις Θεῷ, καί
μαζί μέ τοὺς
ποιμένες, Καί ἐπὶ γῆς
εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις
εὐδοκία.

Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«Φωνὴ βοῶντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ,
ἐτοιμάσατε τὴν
ὁδὸν τοῦ Κυρίου»
(Ματθ. γ', 3)

Εκδίδεται
με τὴν εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Μυτιλήνης
κ. Ιακώβου

Τρίμηνο περιοδικό
Ενορίας
Τιμίου Προδρόμου
Λισβορίου Λέσβου

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2011

Έτος 20^ο
Αρ. Φύλλου 72

20 ΧΡΟΝΙΑ «ΦΩΝΗ ΕΝΟΡΙΑΣ»

ΛΙΣΒΟΡΙ...

ΠΥΡΡΑΙΩΝ ΓΗ...

ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΧΩΡΑ

39ο

π. Γεωργίου Αλεντά

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΛΙΣΒΟΡΙ

6ο

Το γαμήλιο μπάνιο της νύφης

Εδώ και το «γαμήλιο μπάνιο της νύφης της παραμονής του γάμου της. Βλέπεις κάθε στιγμή της ζωής των κατοίκων του χωριού απ' τις πιο απλές μέχρι και τις πιο καίριες και σημαντικές είναι ζυμωμένη με τον τόπο τους. Κάθε πέτρα, κάθε σπιθαμή χώμα έχει κάτι να μαρτυρήσει, έχει μια ιστορία να πει.

Έτσι και ο κάθε γάμος είναι άμεσα συνδεδεμένος με τον τόπο τούτο των θερμοπηγών. Απομείνουμε λοιπόν Σαββάτου, τότε μόνο τη Κυριακή ξέραμε σαν ημέρα γάμου, κοπέλες και φίλες της νύφης, αφού μαζεύονταν στο νυφοστολισμένο σπίτι της, την παραλάμβαναν για να την οδηγήσουν συνοδεία «στα μπάνια», για το νυφιάτικο λουτρό. Στο δρόμο χαρές και νυφιάτικα τραγούδια. Σημειώνουμε και πάλι πως τα χρόνια εκείνα από τα σπίτια έλειπε όχι μόνο το μπάνιο μα και το νερό. Τις ανάγκες για νερό εξυπηρετούσαν κάποιες κοινόχρηστες βρύσες του χωριού.

Η νύφη καθισμένη σε στολισμένο με λουλούδια αλόγο έφτανε «στα μπάνια» κι εκεί «στη χαβούζα» αφού έπαιρνε θέση στο καθορισμένο για το σκοπό αυτό μέρος, ένα είδος χτιστού καθίσματος που μοιάζει με θρόνο¹, λουζόταν με τη βοήθεια των κοριτσιών που ήταν μαζί της. Φυσικά τα τραγούδια και τα σχετικά γαμήλια πειράγματα έδιναν και έπαιρναν.

Το λουτρό θα πλήρωνε ο γαμπρός, ο οποίος τώρα περιμένει, με μουσικάντες, τη νύφη και τη συνοδεία της στην είσοδο του χωριού, από τη μεριά των θερμοπηγών, για να την παραλάβει μετά το μπάνιο της. Στο σημείο συνάντησης θα τη ράνει με ροδοπέταλα, θα κεράσει όλο το ασκέρι με γλυκό πιοτό, «σερμπέτι», θα σκορπίσει από τη χαρά του κέρματα, τα οποία θα μαζέψουν τα παιδιά και θα συνεχιστούν τα γαμήλια δρώμενα της παραμονής του γάμου με τον «κνα», τα τραγούδια, τα

κεράσματα και όλα τα παρεπόμενα.

Η τελετή του «κνα»

Απ' το σημείο λοιπόν της συνάντησης όλης τούτης της γαμήλιας συνοδείας όλοι μαζί, γαμπρός νύφη, κοπέλες και παλικάρια κινούσαν για την αλάνα –ξέφωτο –όπου ο γαμπρός είχε από προηγουμένως – απόγευμα Παρα-

σκευής– κουβαλήσει και συγκεντρώσει ξύλα όπου και θα τελεσθεί η τελετή του «κνα». Σε τούτη τη χαρούμενη ολονύκτια τελετή τη γεμάτη με τραγούδια, χορό, πειράγματα, υπονοούμενα, «αδιάτρουπα» και τα παρεπόμενα, όλες οι κοπέλες που έπαιρναν μέρος, με πρώτη-πρώτη τη νύφη, έβαφαν τα νύχια τους με ένα βαθύ κόκκινο χρώμα, που έφτιαχναν ίδιες από ένα ειδικό φυτό που λεγότανε «κνας» από όπου πήρε και το όνομά της όλη η τελετή. Γέροι στο χωριό μας λένε πως θυμούνται τα παιδικά τους χρόνια όταν κάτι τέτοιες μέρες κοίταζαν κρυφά-κρυφά να βάψουν λίγο τα δάχτυλά τους με αυτό το κόκκινο χρώμα.

Από τούτη την τελετή και τη χρήση του «κνα» έχει προέλθει και η λέξη «κναδιασμέν» που είναι ένα ψεγάδι για την συντηρητική κοινωνία του χωριού και δηλώνει τις γυναίκες που χρησιμοποιούν φτιασίδια για τον καλλωπισμό τους και κατ' επέκταση είναι ξεδιάντροπες.

Πέρα, όμως από το χορό και το τραγούδι στην τελετή αυτή το κόκκινο χρώμα του «κνα» έχει και τη συμβολική του. Ανέκαθεν το κόκκινο είναι χρώμα ζωηρό, χαρούμενο, σύμβολο γονιμότητας

1. Οι Φωτογραφίες των εσωτερικών χώρων των θερμοπηγών Λισβορίου είναι της Τζέλλης Χατζηδημητρίου από το λεύκωμα «ΤΟ ΑΓΙΟ ΝΕΡΟ».

μα και αποτρεπτικό του κακού. Έτσι τέτοιες ώρες, ώρες γάμου, είναι απαραίτητη η χρήση του για να επιδράσουν θετικά οι ιδιότητες αυτές.

Ο «κνας» χρηστικό υλικό του τούρκικου γάμου, επέδρασε και μετεδόθη και στους Χριστιανούς. Στο Λισβόρι το οποίο ως γνωστόν ήτο «χωρίον υπό Χριστιανών και Τούρκων κατοικούμενον» φυσικά και δεν περιορίστηκε μόνο στους τούρκους κατοίκους του χωριού αλλά η επίδρασή του ήταν έντονη και για τους Χριστιανούς.

Τουρκοπούλες λοιπόν την παραμονή του γάμου των άλειφαν τα χέρια τους με λιωμένο «κνα» τα χέρια τους. Εκεί μέσα στις παλάμες τους οι συγγενείς τους έβαζαν τα δώρα τους χρυσαφικά και νομίσματα. Κατόπιν έδεναν τα χέρια της νύφης με τέχνη με σκοινί και από πάνω τα τύλιγαν με λουρίδες από ύφασμα. Την επόμενη ημέρα, ημέρα του γάμου, έλυναν τα περιτυλίγματα από τα χέρια της νύφης, τα οποία φάνταζαν σαν δυο κόκκινα λουλούδια από τα σχέδια που άφηναν πάνω στο δέρμα τους τα σκοινιά και τα υφάσματα.

Λέγεται πως η φυτική αυτή ουσία ήταν γνωστή και σε άλλα μέρη όπως μάλιστα στις γυναίκες της Ανατολής οι οποίες αφού την πολτοποιούσαν την χρησιμοποιούσαν σαν καλλωπιστικό «φτιασίδι» για το βάψιμο προσώπου, μαλλιών και νυχιών.

Εκεί λοιπόν στο ξέφωτο, τον τόπο της τελετής του «κνα» άναβαν φωτιά με τα ξύλα που ο γαμπρός είχε συγκεντρώσει και όλοι μαζί γύρω από τη φωτιά, χόρευαν και τραγουδούσαν.

Εδώ οι ώρες τούτες είναι και ώρες ευκαιρίες για τους νέους να διαλέξουν το ταίρι τους, να δουν τον αγαπητικό ή την αγαπητική τους και να χορέψουν μαζί αφού ελάχιστες ήταν οι ευκαιρίες της τότε κοινωνίας για τέτοιες στιγμές. Και εικά για τις κοπέλες που έπρεπε να είναι «άβγαλτες», «αμύρστα λουλούδια».

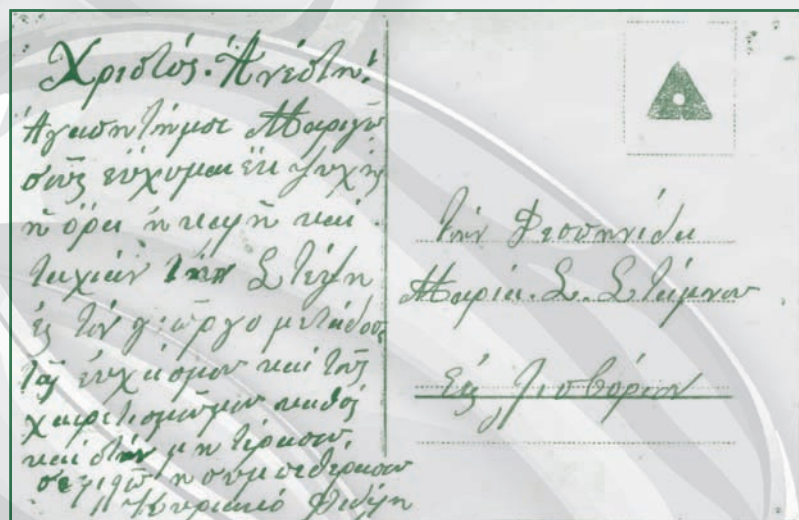
Τα τραγούδια που λέγονταν στην τελετή του «κνα» δεν είναι ακριβώς γαμήλια τραγούδια αλλά περισσότερο ερωτικά και πολλές φορές σκωπτικά και αυτοσχέδια με πολλά πειράγματα και ερωτικά υπονοούμενα –«τσατμάδεις».

Όταν σε πρωτοείδανε τα μάτια τα δικά μου,
Ήταν το στήθος μου ανοιχτό και μπήκες στην
καρδιά μου.

Ν' αναστενάξω ήθελα, φοβούμαι μην ανάψει,
Την φλόγα της καρδούλας μου και το κορμί μου
κάψει.

Κοιμάμαι κι ονειρεύομαι, πως σε φιλώ στο στόμα,
Ξυπνώ και νιώθω μυρουδιά στο στόμα μου ακό-
μα.

Ο έρωτας δεν είν' ανθός μαζί του για να παίξεις,
Μον' είναι βάτος και κλαδί κι αλοίμονο αν πλέξεις.

Τα δίστιχα αυτά τα τραγουδούσαν με ένα ιδιαίτερο ρυθμό, ο οποίος συνοδευόταν με τη ρυθμική ανάκρουση αυτοσχέδιων μουσικών οργάνων –ταψιά, τενεκέδες– και έτσι δημιουργούταν μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα.

Η τελετουργία αυτή του «κνα» με την έντονη παρέμβαση της Εκκλησίας σιγά- σιγά ατόνησε και καταργήθηκε. Με εγκυκλίους τους οι Μητροπόλεις του νησιού, με συστάσεις και απαγορεύσεις προσπάθησαν να καταδείξουν στους χριστιανούς κατοίκους της επαρχίας των ότι αυτού του είδους οι τελετουργίες είναι ξένες προς την ορθόδοξη χριστιανική παράδοση αλλά και ο θόρυβος και οι ακρότητες που δημιουργούνται σε τέτοιες περιπτώσεις, ήθη που δεν σχετίζονται με την χριστιανική ιδιότητα. Μάλιστα για να μπορέσουν να αποτρέψουν τέτοιες τελετουργίες έφτασαν στο σημείο να απαγορεύσουν την τέλεση του μυστηρίου του γάμου σε περιπτώσεις που είχε προηγηθεί αυτή η τελετή.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

«Δί' ημάς γάρ εγεννήθη παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.» Ένας από τους κυριότερους ύμνους των Χριστουγέννων καταλήγει σ' αυτά τα λόγια, ταυτίζοντας το βρέφος που γεννήθηκε στο σπήλαιο της Βηθλεέμ με τον «προ αιώνων Θεό». Ο ύμνος αυτός συνετέθη τον έκτο αιώνα από τον περίφημο Βυζαντινό υμνογράφο Ρωμανό το Μελωδό:

Η Παρθένος σήμερα, τον υπερούσιον τίκτει και η γη το σπήλαιον τω απροσίτω προσάγει άγγελιο μετά ποιμένων δοξολογούσι δι' ημάς γάρ εγεννήθη παιδίον νέον, ο προ αιώνων Θεός. (Κοντάκιον Χριστουγέννων)

Το παιδί ως Θεός, ο Θεός ως παιδί... Γιατί δημιουργείται αυτή η ζωηρή συγκίνηση την περίοδο των Χριστουγέννων όταν οι άνθρωποι, ακόμη και αυτοί με χλιαρή πίστη ή ακόμη και οι άθεοι, παρατηρούν αυτό το μοναδικό, ασύγκριτο θέαμα της νεαρής μητέρας να κρατά το παιδί στην αγκαλιά της, και γύρω τους οι «Μάγοι οι από Ανατολών», οι ποιμένες, δροσεροί από τη νυχτερινή τους σκοπιά στους αγρούς, τα ζώα, ο ανοιχτός ουρανός, ο αστέρας;

Γιατί είμαστε τόσο βέβαιοι, αλλά και συνεχώς ανακαλύπτουμε, πώς σ' αυτόν το θλιβερό πλανήτη μας δεν υπάρχει τίποτε ομορφότερο και πιο χαρμόσυνο απ' αυτό το θέαμα, που το πέρασμα των αιώνων αποδείχτηκε ανίκανο να ξεριζώσει από τη μνήμη μας; Επιστρέφουμε σ' αυτό το θέαμα οποτεδήποτε δεν έχουμε άλλο καταφύγιο, οποτεδήποτε έχουμε βάσανα στη ζωή, και αναζητούμε αυτό που θα μάς ελευθερώσει.

Όμως στην ευαγγελική διήγηση για τη γέννηση του Ιησού Χριστού, η μητέρα και το παιδί δε λένε ούτε μία λέξη, ωσάν οι λέξεις να είναι περιττές, επειδή καμιά λέξη δεν μπορεί να ερμηνεύσει, να ορίσει ή να εκφράσει το νόημα όσων έλαβαν μέρος και εκπληρώθηκαν εκείνη τη νύχτα. Και παρ' όλα αυτά χρησιμοποιούμε λέξεις εδώ, όχι για να εξηγήσουμε ή να ερμηνεύσουμε, αλλά επειδή, όπως η Γραφή λέει, «εκ γάρ του περισσεύματος της καρδιάς το στόμα λαλεί» (Ματθ. 12, 34). Είναι αδύνατο κάποιος, που ξεχειλίζει η καρδιά του, να μη μοιραστεί με άλλους τα βιώματά του.

Οι λέξεις «παιδίον» και «Θεός» είναι οι πλέον αποκαλυπτικές για το μυστήριο των Χριστουγέννων. Κατά κάποιο τρόπο, είναι ένα μυστήριο που απευθύνεται στο παιδί που συνεχίζει να ζει μυστικά μέσα σε κάθε ενήλικα, στο παιδί που συνεχίζει να ακούει ό,τι ο ενήλικας έχει πάψει να ακούει, και που ανταποκρίνεται με μια χαρά, που ο ενήλικας, μέσα στον γήινο, υπερώριμο, κουρασμένο και κυνικό κόσμο που ζει, αδυνατεί να νιώσει. Μάλιστα, τα Χριστούγεννα είναι μια γιορτή για τα παιδιά, όχι μόνο εξαιτίας του χριστουγεννιάτικου δένδρου που διακοσμούμε και φωτίζουμε, αλλά μ' έναν πολύ βαθύτερο τρόπο, και μόνο τα παιδιά δεν ξαφνιάζονται για το ότι, όταν ο Θεός κατέρχεται στη γη, έρχεται ως παιδί.

Αυτή η εικόνα του Θεού ως παιδιού συνεχίζει να λάμπει μέσα από τις εικόνες και τα αναρίθμητα έργα τέχνης, φανερώνοντας πώς ό,τι είναι ουσιαστικότερο και πλέον χαρ-

μόσυνο στο Χριστιανισμό βρίσκεται ακριβώς εδώ, σ' αυτήν την αιώνια παιδικότητα του Θεού. Οι ενήλικες, ακόμη και αυτοί που «συμπαθούν» περισσότερο τα θρησκευτικά θέματα», περιμένουν και προσδοκούν από τη θρησκεία να δώσει εξηγήσεις και αναλύσεις, τη θέλουν έξυπνη και σοβαρή. Οι αντίπαλοι της είναι εξίσου σοβαροί, και, τελικά, τόσο βαρετοί, καθώς αντιμετωπίζουν τη θρησκεία μ' ένα χαλάζι από «ορθολογικές» σφαίρες. Στην κοινωνία μας δεν υπάρχει καμιά φράση που να μεταφέρει καλύτερα την περιφρόνησή μας από το να χαρακτηρίσουμε κάτι λέγοντας πώς «είναι παιδιάστικο». Μ' άλλα λόγια, δεν είναι για τους ενήλικες, τους έξυπνους και σοβαρούς. Έτσι τα παιδιά μεγαλώνουν και γίνονται εξίσου σοβαρά και βαρετά. Ο Χριστός όμως είπε, «γέννησθε ως τα παιδιά» (Ματθ. 18,3). Τι σημαίνει αυτό; Τι λείπει από τους ενήλικες, ή καλύτερα, τι έχει στραγγαλισθεί, καταπνιγεί, εκμηδενισθεί από ένα παχύ στρώμα ενηλικιότητας; Δεν είναι πάνω απ' όλα αυτή η ικανότητα, η τόσο χαρακτηριστική των παιδιών, να θαυμάζουν, να αγαλλιούν και το πιο σπουδαίο να είναι γνήσια στη χαρά και στη λύπη; Η ενηλικίωση στραγγαλίζει επίσης την ικανότητα να εμπιστεύεσαι, να αυτοεγκαταλείπεις, να αφήνεις τελείως στην αγάπη και να πιστεύεις με όλη σου την ύπαρξη. Τελικά τα παιδιά παίρνουν στα σοβαρά ό,τι οι ενήλικες δεν μπορούν πλέον να αποδεχθούν: τα όνειρα, αυτά που διασπούν την καθημερινή μας εμπειρία και την κυνική μας καχυποψία, αυτό το βαθύ μυστήριο του κόσμου και καθετί που αποκαλύπτεται στους αγίους, στα παιδιά και στους ποιητές.

Έτσι μόνο όταν εισχωρήσουμε στο παιδί που ζει κρυμμένο μέσα μας, μπορούμε να κάνουμε δικό μας το χαρμόσυνο μυστήριο του Θεού που έρχεται προς εμάς «ως παιδίον». Το παιδί δε διαθέτει ούτε κύρος ούτε εξουσία, όμως η απουσία ακριβώς του κύρους το αναδεικνύει σε βασιλιά, πηγή της βαθιάς του δύναμης είναι η ανικανότητα να υπερασπιστεί τον εαυτό του και η τρωτότητά του. Το παιδί σ' αυτή τη μακρινή σπηλιά της Βηθλεέμ δεν έχει επιθυμία ώστε να το φοβόμαστε, εισέρχεται στις καρδιές μας χωρίς να μας εκφοβίζει, χωρίς να επιδεικνύει το κύρος και τη δύναμή του, αλλά μόνο με την αγάπη. Μάς δίνεται ως παιδί, και μόνο ως παιδιά μπορούμε με τη σειρά μας να το αγαπήσουμε και να δοθούμε σ' αυτό. Ο κόσμος κυβερνάται από τη δύναμη και την εξουσία, μάς απελευθερώνει απ' όλα αυτά. Το μόνο που επιθυμεί από μας είναι η αγάπη μας, που προσφέρεται με ελευθερία και χαρά, το μόνο που επιθυμεί από μας είναι να του δώσουμε την καρδιά μας. Και τη δίνουμε σ' ένα ανυπεράσπιστο παιδί, που εμπνέει όμως τεράστια εμπιστοσύνη.

Με τη γιορτή των Χριστουγέννων η Εκκλησία μάς αποκαλύπτει ένα μυστήριο χαράς: το μυστήριο μιάς ελεύθερα προσφερόμενης αγάπης που δεν επιβάλλεται σε κανένα. Μιας αγάπης ικανής να δει, να αναγνωρίσει και να αγαπήσει το Θεό στο πρόσωπο του θείου Παιδιού, και να γίνει έτσι δώρο μας νέας ζωής.

Από το βιβλίο: Εορτολόγιο Αλέξανδρος Σμέμαν
Εκδόσεις Ακρίτας

ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΛΙΣΒΟΡΙ

ΓΡΑΦΕΙ: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΑΙ: π. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΕΝΤΑΣ

8η Νοεμβρίου!

Ημέρα των Ταξιάρχων! Όλη η ορθοδοξία τιμά και γιορτάζει τους Ταξιάρχες, κυρίως όμως τον Αρχιστράτηγο Μιχαήλ που για το νησί μας είναι προστάτης και θαυματουργός. Από το 1912 δε η γιορτή αυτή είναι και εθνική για τη Λέσβο.

Το κέντρο αναφοράς για τη γιορτή μας τούτη είναι ο Ταξιάρχης στο Μανδαμάδο.

Πολλά έχουν γραφεί και πολλά γνωρίζει ο κόσμος για το Προσκύνημα τούτο.

Με ιδιαίτερη αγάπη και περίσσια λαμπρότητα γιορτάζει και το χωριό μας, το Λισβόρι, από πολύ παλιά. Θυμάμαι στα παιδικά και τα νεανικά μου χρόνια, η εκκλησιά ήτανε ασφυκτικά γεμάτη από κόσμο όλων των ηλικιών. Μετά δε τη λειτουργία, το μεταλειτουργικό καφέ και μια μικροδιασκέδαση των ανδρών στα καφενεία της αγοράς, όλη η οικογένεια στο μεσημεριανό σπιτικό εορταστικό τραπέζι. Εδώ απαραίτητο έδεσμα το παραδοσιακό «κισκέτς», που το συναντάμε έτσι ακριβώς και στο βόρειο τμήμα του νησιού.

Τα γύρω χωριά της περιοχής μας, Βασιλικά, Πολιχνίτος, Βρίσα γιορτάζουν μεν αλλά δεν μαγειρεύουν τούτη τη μέρα «κισκέτς», το οποίο κατ' έθιμό τους το φτιάχνουν τις Απόκριες.

Θέλω να πιστεύω ότι η μικρή κοινωνία του Λισβόριου, το Λισβόρι, έχει σ' αυτό το σημείο κάποιες ομοιότητες ειδικά με το Μανδαμάδο και όχι με τα γύρω χωριά μας.

Είναι γνωστή νομίζω η παράδοση, την άκουσα να τη διηγείται η μάνα μου και η γιαγιά μου, που κι αυτές την άκουσαν από τους προγόνους τους, ότι ο Ταξιάρχης, ο Ταξιάρχης της Πετραδεράς όπου και το ανδρικό μοναστήρι του τότε, έφυγε από την περιοχή της Πετραδεράς και περιπλανώμενος έφτασε έξω από το Μανδαμάδο όπου σήμερα και το ιερό Προσκύνημά του. Εκεί με θαυμαστό τρόπο και πολλά οράματα χριστιανών απαίτησε να κτιστεί τόπος λατρείας στο όνομα του, το οποίο και έγινε.

Σήμερα στο τόπο αυτό υπάρχει το γνωστό ξωκκλήσι του «Αστράγιου». Ο δε Μητροπολίτης Μυτιλήνης Κυρός Ιάκωβος ο Β' Κλεόβροτος, αναζητεί στην περιοχή των «Βασιλικών χωρίων», την περιοχή μας δηλαδή Μονή αφιερωμένη στον «Μιχαήλ τον Ακρονησιώτη». Μια

θέση σε τούτη τη Μονή διεκδικεί και το χωριό μας προβάλλοντας τη θέση του «Αστράγιου» της Πετραδεράς.

Εδώ πρέπει να δοθεί μια απάντηση.

Υπήρχε σ' αυτή την περιοχή παραθαλάσσιος οικισμός, όπως βέβαια υπήρχαν και σ' όλα τα παράλια του κόλπου Καλλονής.

Πειρατές υποχρέωσαν τους κατοίκους των οικισμών να σκορπιστούν στα γύρω πιο ασφαλή μέρη και μια ομάδα ήρθε και στον τόπο του σημερινού Λισβόριου.

Μια άλλη, ίσως και μεγαλύτερη, πιθανόν μαζί με τους μοναχούς και κειμήλια του τότε μοναστηριού του Ταξιάρχου Μιχαήλ, αναζήτησε αλλού ασφαλέστερο μέρος και ύστερα από περιπλανήσεις κατέληξε στο σημερινό Μανδαμάδο, όπου και εγκαταστάθηκε. Εκεί από τότε αρχίζει και η ιστορία του Προσκυνηματος.

Όταν κανείς πηγαίνοντας στο Μανδαμάδο βρεθεί στο πάνω μέρος του χωριού, μπορεί να καταλάβει γιατί οι φοβισμένοι κάτοικοι διάλεξαν αυτόν τον τόπο.

Δεν τεκμηριώνεται βέβαια μια τέτοια άποψη επισημονικά, αλλά πολλές φορές η παράδοση είναι και το μόνο τεκμήριο.

Τώρα ένα άλλο που έχω προσέξει είναι το εξής. Το κτήμα μέσα στο οποίο βρίσκεται το εκκλησάκι ανήκει στη γνωστή οικογένεια των Σαββαδέλληδων.

Ένας Σαββαδέλλης ο Σταύρος, αδελφός του Πανσέληνου Σαββαδέλλη, του Κυριάκου και της γιαγιάς μου της Θεοδώρας, έφυγε από το Λισβόρι και έζησε στο Μανδαμάδο όπου και έκανε οικογένεια, όπως άκουσα να λέει η μάνα μου.

Έτσι κάπως εξηγείται η ομοιότητα των εθίμων του Λισβόριου με αυτά του βορείου τμήματος του νησιού μας.

Έχω όμως προσέξει και τούτο.

Στον Πολιχνίτο χρησιμοποιούν το επιφώνημα «άκα» στην κουβέντα τους, όταν εκπλήσσονται ή όταν θαυμάζουν. Στα Βασιλικά χρησιμοποιούν το επιφώνημα «κο».

Στο Λισβόρι, αυτό δεν υπάρχει. Υπάρχει όμως κάτι άλλο αξιοπρόσεκτο. Στην κουβέντα και σε φιλοφρονήσεις χρησιμοποιείται η λέξη «καλό μ(ου)». «Έλα καλό μ' που σι πιριμένου».

Στο βόρειο τμήμα, Καλλονή Αγία Παρασκευή και αλλού χρησιμοποιείται το ανάλογο «ξόμ» δηλαδή χρυσό μου.

Προσπάθησα εδώ να παραθέσω, το τονίζω χωρίς αποδείξεις, με βάση τη μεγάλη γιορτή των Ταξιάρχων στο χωριό μας, το Λισβόρι, τη παράδοση για το μεγάλο μοναστήρι του Ταξιάρχη που υπήρχε στον τόπο μας από το οποίο και ξεκίνησαν οι μοναχοί για το Μανδαμάδο και το εκεί μεγάλο και πανίερο μοναστήρι και παγκόσμιο προσκύνημα.

20 ΧΡΟΝΙΑ «ΦΩΝΗ ΕΝΟΡΙΑΣ»

Χριστούγεννα 1992. Ένα περιοδικό «γεννήθηκε».

Ένα περιοδικό ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλα περιοδικά, εφημερίδες, βιβλία, που καθημερινά βλέπουν το φως, πήρε κι αυτό θέση και ζήτησε λίγη προσοχή. Ένα εκκλησιαστικό περιοδικό, που διάλεξε σημαδιακή μέρα για να 'ρθει στο φως. Μέσα στις μέρες που ο Θεός καταδέχεται για να 'ρθει κοντά μας, ο ενανθρωπήσας Θεός, για να

επαναφέρει στον αποπροσανατολισμένο, και αλλοτριωμένο κόσμο μας, την ειρήνη, την αγάπη, την ελπίδα, κάνει δειλά-δειλά την εμφάνισή του.

Δεν διεκδίκησε αποκλειστικότητα ούτε και πρωτοτυπία. Κυκλοφορούν άλλωστε τόσα άλλα θρησκευτικά-Εκκλησιαστικά περιοδικά, τόσο καλά και τόσο προσεγμένα, που ένα ακόμα κοντά σ' αυτά είναι σταγόνα στον ωκεανό.

Δεν υπήρχε η τόλμη για να σταθούμε κοντά σ' αυτά, Ούτε καν τη μορφή περιοδικού είχαμε τότε, αφού ξεκινήσαμε σαν ένα απλό τετρασέλιδο. Όμως τολμήσαμε. Με τις μικρές μας δυνάμεις βγήκαμε στο φως της δημοσιότητας, με το θάρρος και την ελπίδα, ότι οι αδυναμίες μας θα καλυφθούν απ' το μεγάλο μας πόθο και το μεράκι, να προσθέσουμε κι εμείς ένα μικρό - μικρό λιθαράκι στο έργο της Ορθόδοξης οικοδομής της Εκκλησίας μας. Μια σταγόνα δροσιάς στο πυρακτωμένο καμίνι της ζωής, μια σπιθαμή όασης στην έρημο των χιλιάδων εκδόσεων, που μάλιστα πολλές απ' αυτές, υποχείριες στο εύκολο κέρδος και στο ψάρεμα πελατών, υποκινούν τα πλέον χαμηλά ένστικτα και ρημάζουν τις ψυχές.

Υπήρξε όμως κι ένας άλλος βασικός λόγος που μας έκανε να σκεφτόμαστε αρκετό καιρό πριν αυτή την έκδοση. Η επιθυμία της επικοινωνίας με τους συγχωριανούς μας. Θελήσαμε να αποτελέσουμε την φωνή της τοπικής μας Εκκλησίας. Το όργανο επικοινωνίας της «Εκκλησίας Λισβορίων», αλλά και όλου του χωριού, όλης της ενορίας, με τους απανταχού της γης συγχωριανούς μας. Θέλουμε να μας μαθαίνουν. Να θυμούνται ότι ζούμε κι αγωνιζόμαστε κι εμείς εδώ πέρα στο μικρό Λισβόρι, που δυστυχώς μέρα με τη μέρα γίνεται μικρότερο.

Πέρασαν από τότε **20 ολόκληρα χρόνια. 20 χρόνια** συνεχούς έκδοσης του περιοδικού μας. **20 χρόνια** αγωνιστικής παρουσίας και δυναμικής ενοριακής φωνής. **20 χρόνια** προσπάθειας για να μείνουμε πιστοί στις αρχές μας και σταθεροί στις παραδόσεις και τα Ελληνορθόδοξα ιδανικά μας. Νομίζουμε πως κάτι πετύχαμε. Ξεκινήσαμε σαν τετρασέλιδο περιοδικό που όμως γρήγορα διπλασιάστηκε. Απ' το 11ο τεύχος (5ος χρόνος) κυκλοφόρησε με 8 σελίδες και από το 33ο τεύχος (11ος χρόνος) κυκλοφορεί πλέον με 12 σελίδες. Ξεκινήσαμε επίσης σαν τετράμηνη έκδοση και απ' το 17ο τεύχος (7ος χρόνος) κυκλοφορεί πλέον κάθε τρεις

μήνες. Βλέπουμε το φως και στις 5 Ηπείρους, απ' τα διπλανά μας χωριά μέχρι την μακρινή Αυστραλία. Στεκόμαστε δίπλα στην Εκκλησία μας και δίνουμε δυναμικό αγωνιστικό παρόν όταν οι καιροί το απαιτούν, όταν ύπουλα και φαρμακερά βέλη, θολοκοιλούρας και αθεΐας στρέφονται εναντίον της, όταν οι νεκροθάφτες του έθνους μας προσπαθούν να θάψουν τα ιδανικά μας. Ειδικά στον αγώνα μας για τις Ταυτότητες, η φωνή μας ήταν και είναι Στεντόρεια. Μιλήσαμε επίσης άφοβα και στηλιτεύσαμε τις δολοφονικές επιθέσεις, και τις προσπάθειες γενοκτονίας, ιδιαίτερα, του ομόδοξου Σερβικού λαού. Τους κοινωνικούς αγώνες και την Χριστιανο-κοινωνική δικαιοσύνη ποτέ δεν προσπερνούμε.

Στον αγώνα τον αντιαρετικό δεν καταθέσαμε τα όπλα. Ο χιλιασμός, ο πεντηκοστιανισμός, η μασονία, η επάρατη Νέα Εποχή, ούτε λησμονήθηκαν ούτε θα λησμονηθούν.

Ασχοληθήκαμε με την Ενορία μας, με τα προβλήματα της, με τις δραστηριότητες της, με την ιστορία της. Καταγράψαμε τα ξωκλήσια μας. Μιλήσαμε για τα πανηγύρια, για θύμησης, για οραματισμούς, νοσταλγίες και απαντοχές. Καταγράψαμε τις εκδρομές -ιεραποδημίες- μας. Την Ενοριακή Τράπεζα Αίματος που πριν αρκετά χρόνια ξεκινήσαμε. Τα Κοινωνικά και πολλές άλλες εκδηλώσεις του τόπου μας.

Μας ενδιαφέρει επίσης η λαογραφία του τόπου μας. Πως ήταν παλιά το χωριό μας, τα ήθη και έθιμά του, τι θυμούνται, τι λένε οι παλιοί.

Πρέπει αυτοί να νοσταλούν και να μαθαίνουν οι τωρινοί.

Συνεχίζουμε! Έτσι και ακόμα πιο δυναμικά συνεχίζουμε και στα επόμενα χρόνια. Ο ζήλος μας όχι μόνο δεν μειώθηκε μα αντίθετα μεγάλωσε. Οι εκδηλώσεις αγάπης και τα καλά σας λόγια μας δίνουν κουράγιο να προχωρήσουμε. Όταν ακούμε απ' το άλλο ημισφαίριο, την μακρινή Αυστραλία να μας λένε «τί γίνεται με το περιοδικό, πότε θα λάβουμε το επόμενο τεύχος;» παίρνουμε τόση δύναμη όση δεν φαντάζεστε. Τα καλά σας λόγια είναι η μόνη μας πληρωμή αφού όπως γνωρίζετε το περιοδικό μας όλα αυτά τα χρόνια κυκλοφορεί και διανέμεται δωρεάν. Ότι μας δώσετε, είναι οι προαιρετικές εισφορές σας, που δεν είναι τίποτε άλλο από εισφορές αγάπης.

Με την ευκαιρία οφείλουμε να εκφράσουμε τις εκ βάθους καρδιάς ευχαριστίες μας και το σεβασμό μας στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ.κ. ΙΑΚΩΒΟ, ο οποίος απ' την πρώτη στιγμή περιέβαλε με αγάπη και εμπιστοσύνη το περιοδικό μας και απλόχερα μας παρείχε τις ευλογίες του.

Έχουμε τις ευλογίες του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη μας κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ.

Έχουμε επίσης τις ευλογίες του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ.

Πρέπει επίσης να ευχαριστήσουμε και όσους κατά καιρούς, μας βοηθούν στην έκδοση, παραχωρώντας μας άρθρα τους και ιδιαίτερως τον χωριανό μας δάσκαλο και τέως, σχολικό σύμβουλο κ. Γιώργο Αλβανό, όπως επίσης και τον ιεροψάλτη μας και συνταξιούχο εκπαιδευτικό -λύκειάρχη Απόστολο Αναγνώστου που στέκεται πάντα στο πλευρό μας με την «πένα στο χέρι».

ΟΜΩΣ!!!

Στην εφημερίδα μας για τα 20 της χρόνια η μνημονιακή - αντιλαϊκή κυβέρνηση αποφάσισε να κάνει ένα μεγάλο δώρο!!!

Αποφάσισε με τον τρόπο της να διακόψει αυτή την εικοσάχρονη πορεία της.

Αποφάσισε να φιμώσει και να περιορίσει αυτή τη φωνή.

Αποφάσισε να μας σταματήσει με όπλο της την οικονομική μας εξαθλίωση.

Αποφάσισε να ανακόψει την κυκλοφορία της εκτός των ορίων του χωριού μας.

Η Κυβέρνηση των απαντωνών Μνημονίων, η κυβέρνηση των μεσοπρόθεσμων και των μακροπρόθεσμων ληξιαρχικών πράξεων θανάτου των Ελλήνων πολιτών, η Κυβέρνηση που παραιτήθηκε από κάθε είδους εθνικής κυριαρχίας, η Κυβέρνηση που εκτελεί διατεταγμένη υπηρεσία να διαλύσει την Ελλάδα, αποφάσισε να βάλει λουκέτο στις εφημερίδες και τα περιοδικά γνώμης και θέσης. Αποφάσισε δηλαδή να κλείσει το στόμα των Εκκλησιαστικών, λογοτεχνικών, πνευματικών αλλά και κάθε άλλου είδους περιοδικών και εφημερίδων που διαφοροποιούνται και να παραδώσει αμαχητί την ενημέρωση και κυρίως την ανάλυση και το σχολιασμό των δρώμενων στον κοινωνικό πολιτικό, εκκλησιαστικό στίβο, αποκλειστικά στους μεγαλοκαρχαρίες καναλάρχες και μεγαλοσυγκροτηματάρχες. Αποφάσισε να εξαφανίσει από το χώρο του Τύπου κάθε άλλη φωνή. Κάθε ελεύθερη φωνή. Τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης θα την αναλάβουν αποκλειστικά και εργολαβικά οι «εθνικοί εργολάβοι». Οι μεταπράτες των πολυεθνικών και των διεθνών τοκογλυφικών κέντρων. Οι μεσάζοντες της εκποίησης του εθνικού μας πλούτου.

Φωνές της Ενορίας, παρόμοιες άλλες φωνές, πρέπει να φιμωθούν! Πώς όμως; Όχι βέβαια με την αναχρονιστική και χοντροκομμένη μέθοδο του Παπαδόπουλου και του Ιωαννίδη. Δεν θα στείλουν τώρα τη στρατιωτική Ε.Σ.Α. να βάλει λουκέτα.... Σήμερα, ζούμε σε «δημοκρατικό καθεστώς»! «Ο Τύπος είναι ελεύθερος», αρκεί να μπορεί να αντέξει στα εξοντωτικά οικονομικά βάρη που του φορτώνει η εξουσία του Μνημονίου του Μεσοπρόθεσμου.

Μέχρι τώρα μπορούσαμε από το υστέρημά μας να σηκώσουμε το βάρος των εξόδων εκτύπωσης που ανέρχονται στα 1200€ ετησίως. Όσο αφορά την ταχυδρόμηση των τευχών η Γενική Γραμματεία Τύπου επιχορηγούσε κάθε χρόνο και τη δική μας εφημερίδα, μαζί με όλα τα άλλα περιοδικά και εφημερίδες. Έτσι κυκλοφορούσε και «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ», με μια μικρή δική μας συμμετοχή στα ΕΛΤΑ, σε όλη την Ελλάδα σε όλους τους Λισβοριανούς και όχι μόνο. Κυκλοφορούσε ανελλιπώς κάθε τρίμηνο και μπορούσε να την έχει στο σπίτι του ο καθένας χωρίς καμιά απολύτως υποχρέωση ή οικονομική επιβάρυνση. Δυστυχώς η «κατο-

χική» Κυβέρνηση με την κοινοβουλευτική πλειοψηφία της, με το Μεσοπρόθεσμο, τα μνημόνια και τα παραμνημόνια τα κρυφά και τα φανερά, αποφάσισε να μηδενίσει την κρατική επιχορήγηση προς τα ΕΛΤΑ, για τη διανομή του Τύπου. Των εφημερίδων και των περιοδικών που διακινούνται κυρίως μέσω του Ταχυδρομείου.

Αυτό σημαίνει ότι από το 70ό (ΑΠΡΙΛΙΟΥ – ΙΟΥΝΙΟΥ) φύλλο, το κόστος ταχυδρόμησης της «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ» είναι 1000% μεγαλύτερο.

Αυτό σημαίνει ότι η ταχυδρόμηση είναι πλέον για μας αδύνατη, αφού πρέπει να επωμιστούμε επιπλέον 1200€. Αυτό σημαίνει έμμεσο κυβερνητικό χτύπημα κάτω από τη ζώνη.

Δεν θα σταματήσουμε βέβαια την προσπάθειά μας. Δεν θα υποκύψουμε σε τέτοια χτυπήματα.

Η έκδοση δεν θα σταματήσει.

Δεν έχουμε πλέον τη δύναμη της ταχυδρόμησης όπως μέχρι τώρα, αλλά με τη ανάλογη συγκαταβατική προσφορά των ΕΛΤΑ θα προσπαθήσουμε να το αποστέλλουμε όσο μπορούμε.

Διανέμεται επίσης στην Εκκλησία. Μπορεί να την πάρει και πάλι ο καθένας χωρίς καμιά υποχρέωση από το παγκάρι της Εκκλησίας.

Μπορεί ο καθένας να τη πάρει από μας και να τη στείλει στους δικούς του που μέχρι τώρα τους τη στέλναμε εμείς.

Μπορεί ακόμη να τη βρει και στο διαδίκτυο στα ιστολόγια που διατηρούμε πατώντας πάνω στο ανάλογο εικονίδιο

<http://ntprodromoy.blogspot.com>

<http://lisvorion.blogspot.com>

<http://lesvoy-orion.blogspot.com>

<http://elladalaloum.blogspot.com>

<http://dimotikolisvorioy.blogspot.com>

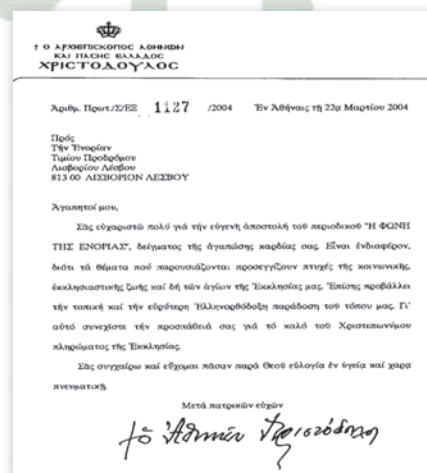
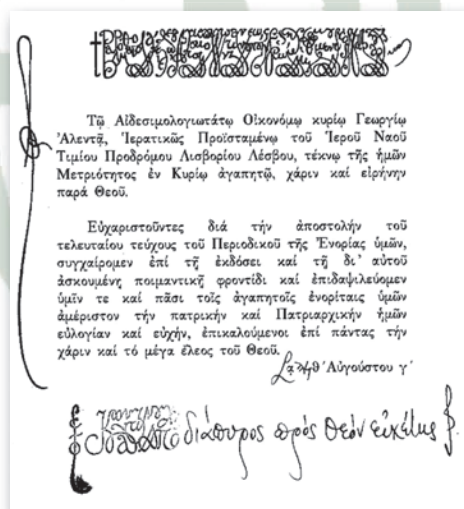
αλλά και στη φιλόξενη διεύθυνση την οποία και ευχαριστούμε εκ βάθους καρδιάς

www.zoiforos.gr στην ενότητα ΕΝΤΥΠΑ

Τελειώνοντας αυτή την αναδρομή σας ευχαριστούμε και πάλι όλους σας, και σας διαβεβαιώνουμε ότι θα συνεχίσουμε να βλέπουμε το φως και να ερχόμαστε στα χέρια σας. Ζητάμε την επιείκειά σας στις αδυναμίες μας και την ηθική πάνω απ' όλα συμπαράσταση σας.

Ευχόμαστε τέλος όπως «ο εν στηλαίω γεννηθείς και εν φάτνη ανακλιθείς διά την ημών σωτηρίαν», δια πρεσβειών του Τιμ. Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου και της Υπεραγίας Θεοτόκου, να μας στείλει απλόχερα την εκ φάτνης βοήθεια, στην προσπάθειά μας αυτή, αλλά και σ' όλο τον κόσμο τις δύσκολες ώρες που περνάμε.

ΟΙΚΟΝ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΕΝΤΑΣ

« Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογμάτισας, τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἡθὴ κατεκόσμησας, Βασίλειον ἱεράτευμα, πᾶτερ ὁσίε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰ ψυχὰς ἡμῶν ».

Ενας μεγάλος Πατέρας της Εκκλησίας, υπήρξε ο Μ. Βασίλειος, αλλά και ένας οικουμενικός διδάσκαλος. Γι' αυτό σε τρία σημεία της προσωπικότητάς του, στεκόμαστε με την ευκαιρία της γιορτής του.

✚ «Δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογμάτισας»

Ο Μ. Βασίλειος ἔζησε ὡς ἐπίσκοπος σε μία πολὺ δύσκολη περίοδο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Εἶναι ἡ περίοδος μεταξύ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού ἐγένετο στήν Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 325 μ.Χ., καὶ τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού ἐγένετο τὸ 381 μ.Χ. Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος ἀντιμετώπισε ὅλα τὰ θεολογικὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης με σοφία, διάκριση, σύνεση καὶ ἐνῶ ἐκοιμήθη σὲ ἡλικία 49 ἐτῶν δύο χρόνια –τὸ 379– πρὶν συνελθῇ ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐν τούτοις εἶχε προετοιμάσει ὅλο τὸ θεολογικὸ ἔδαφος πάνω στο ὁποῖο στηρίχθηκε ἡ Σύνοδος αὐτή. Δογματίσας γιὰ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων πού ἐμφανίσθηκαν καὶ οἱ ὁποῖες με τὸν τρόπο τούς καταργοῦσαν τὴ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

✚ «Τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας».

Σπούδασε στήν Ἀθήνα τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ φιλοσοφία, ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς ἐπιστήμες τῆς ἐποχῆς του. Κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, πού ἦταν προσωπικὸς τοῦ φίλου καὶ συμμαθητῆς του στήν Ἀθήνα, ἔμαθε ἐννέα ἐπιστήμες. Ἀν διαβάσει κανεῖς τὴν «ἐξαήμερό» του, δηλαδή τὴν ἐρμηνεία πού κάνει στήν δημιουργία τοῦ κόσμου σὲ ἕξι ἡμέρες, θὰ διαπιστώσει ὅτι μέσα στο βιβλίο αὐτὸ κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσει ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς γνώσεις τῆς ἐποχῆς του γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν δημιουργία του.

✚ «Τὰ τῶν ἀνθρώπων ἡθὴ κατεκόσμησας»

Ὁμῶς ὁ Μ. Βασίλειος δὲν ἦταν ἓνας θεωρητικὸς Θεολόγος καὶ ἐπιστήμονας, ἀλλὰ καὶ μεγάλος μεταρρυθμιστής. Ἐνδιαφερόταν γιὰ τούς δούλους, τούς πτωχοὺς, γιὰ τὴν ἐλάφρυνση τῆς φορολογίας τοῦ λαοῦ, γιὰ τὶς ἀδικίες πού υφίσταντο διάφοροι ἄνθρωποι, διοργάνωσε τὴν φιλανθρωπία. Εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων. Μέχρι τότε τὸ Κράτος δὲν εἶχε ἀναπτύξει τὴν κοινωνικὴ πρόνοια. Ὁ Μ. Βασίλειος ἐμφοροῦμενος ἀπὸ τὶς Χριστιανικὲς τοῦ ἀρχῆς ἀνέπτυξε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν φιλανθρωπία. Εἶναι γνωστὴ στήν ἱστορία ἡ «Βασιλειάδα» του.

Πρόκειται γιὰ μιὰ καινούρια πόλη. Μέσα στήν «Βασιλειάδα» ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς καθεδρικός Ναός, οἰκήματα γύρω ἀπὸ τὸ Ναό, ξενώνας γιὰ τὴν φιλοξενία τῶν ξένων καὶ τῶν περαστικῶν ἀπὸ τὴν πόλη, νοσοκομεῖο γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν με τὸ ἀναγκαῖο προσωπικὸ ἀπὸ ἰατροὺς, νοσοκόμους, ὁδηγοὺς, υποζύγια, οἴκους γιὰ στέγαση τῶν ἀπαραιτήτων ἐργαστηρίων καὶ τεχνητῶν. Ὑπάρχει πληροφορία πού διασώζεται ἀπὸ τὸν ἅγιον Γρηγόριο τὸν Θεολόγο ὅτι τούς λεπρούς,

οἱ ὁποῖοι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀπόβλητοι ἀπὸ τὴν κοινωνία, τούς φρόντιζε ὁ ἴδιος.

Τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος ἔκανε ὅλο αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, δείχνοντας τὸ προσωπικὸ τοῦ παραδείγματος, ἀφοῦ καίτοι ἦταν εὐπόρος ἔδωσε ὅλη τὴν περιουσία του σὲ ὅσους εἶχαν ἀνάγκη καὶ μάλιστα ὅταν πέθανε εἶχε ὡς μόνον περιουσιακὰ στοιχεῖα ἓνα τρίχινο ράσο καὶ λίγα βιβλία. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τοῦ ἦταν τέτοια, ὥστε στήν κηδεῖα του, ἀπὸ τὸν συνωστισμό τοῦ κόσμου, πέθαναν καὶ ἄνθρωποι.

Ἡ κοινωνικὴ προσφορά τοῦ Μ. Βασιλείου σὲ συνδυασμὸ με τὴν ἀγάπη του, τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὶς θαυματουργικὲς τοῦ ἐπεμβάσεις φαίνεται καὶ στο περιστατικὸ σύμφωνα με τὸ ὁποῖο ὑπάρχει ἡ παράδοση τῆς Βασιλοπίττας. Σύμφωνα με αὐτὴν «ὅταν ὁ ἅγιος Βασίλειος ἦταν Ἐπίσκοπος στήν Καισάρεια, ὁ τότε Ἐπαρχὸς τῆς Καππαδοκίας πῆγε με σκληρὲς διαθέσεις νὰ εἰσπράξει φόρους. Οἱ κάτοικοι φοβισμένοι ἐζήτησαν τὴν προστασία τοῦ ποιμενάρχῃ τους. – «Σας προτρέπω εὐθύς, τούς εἶπε ἐκεῖνος, νὰ μου φέρει ἕκαστος ὅ,τι πολὺτιμο ἔχει. Μάζεψαν πολλὰ δῶρα, καὶ βγήκαν μαζί με τὸν Δεσπότη τους οἱ Καισαρεῖς νὰ προὔπαντήσουν τὸν Ἐπαρχο. Ἦταν ὁμῶς τέτοια ἡ ἐμφάνιση καὶ ἡ πειθὼ τοῦ Μ. Βασιλείου, πού ὁ Ἐπαρχὸς καταπραυνήθηκε, χωρὶς νὰ θελήσει νὰ πάρει τὰ δῶρα. Ὑρῖσαν πίσω χαρούμενοι, κι ὁ ἅγιος Βασίλειος πῆρε νὰ τούς ξαναδώσει τὰ τιμαλφή. Ὁ χωρισμὸς ὁμῶς ἦτο δυσχερὴς, διότι πολλὰ ὅμοια εἶχαν προσφέρει, δακτυλίδια δηλαδή, νομίσματα κ.λπ. Ὁ Βασίλειος τότε σκέφθηκε ἓνα θαυματουργὸ τρόπο: Διέταξε νὰ κατασκευασθοῦν τὴν ἐσπέρα τοῦ Σαββάτου πλακούντια (δηλ. μικρὲς πίτες) καὶ ἐντὸς ἐνὸς ἐκάστου ἔβαλε ἀνὰ ἓνα ἀντικείμενο, τὴν δε ἐπομένην ἔδωσε ἀνὰ ἓνα σὲ ἓνα ἕκαστον ἁγίον. Ὁποῖο ὁμῶς θαύμα! Μέσα σὲ κάθε πλακούντιο βρῆκε ἕκαστος ὅ,τι εἶχε προσφέρει! Ἀπὸ τότε, λέγει ἡ παράδοση, κάθε στὴ γιορτὴ τοῦ ἁγ. Βασιλείου κάνουμε κι ἐμεῖς πίτες

καὶ βάζουμε μέσα νομίσματα».

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Μ. Βασίλειο τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, στὸν αἰ-Βασίλη ἀγγλοσαξωνικοῦ τύπου, τὸ γνωστὸ καλοταϊσμένο παχύσαρκο γενειοφόρο, δείχνει τὴν υποβάθμιση τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν πορεία ἀπὸ τὴν οντολογία στὸν ευδαιμονισμό, τὸν ὠφελισμό καὶ τὴν χρησιμοθηρία. Ἐάν ἡ πορεία ἀπὸ τὸν Μ. Βασίλειο στὸν αἰ-Βασίλη δείχνει τὴν ἐπιτεδοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν υποβάθμισή του, ἡ ἀντίστροφη πορεία ἀπὸ τὸν αἰ-Βασίλη τοῦ καταναλωτισμοῦ καὶ τοῦ ευδαιμονισμοῦ στὸν Μ. Βασίλειο τῆς Ἐκκλησίας δείχνει τὴν ἀναβάθμιση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀνύψωσή του, τὴν πορεία τοῦ δηλαδή ἀπὸ τὸ πρᾶγμα στήν υπόσταση, ἀπὸ τὸ ἄτομον στο πρόσωπον. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῶν εορτῶν. Αὐτὸ ἀς εὐχηθοῦμε γιὰ εαυτοὺς καὶ ἀλλήλους τὸν νέον χρόνον.

Τα όχι του Ελληνισμού

Κωνσταντίνος Χολέβας-Πολιτικός Επιστήμων

Τώρα που διερχόμαστε μία μείζονα κρίση, οικονομική, ηθική, πνευματική, ακριβώς τώρα καθίσταται ακόμη πιο επίκαιρο το μήνυμα από το ΟΧΙ του 1940. Το ΟΧΙ που βεβαίως είπε ο Κυβερνήτης Ιωάννης Μεταξάς εκφράζοντας την άποψη της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού μας. *Alors c'est la guerre*, που σημαίνει στα γαλλικά: Λοιπόν, έχουμε πόλεμο. Και το ΟΧΙ αυτό επαναλήφθηκε χιλιάδες φορές από απλούς φαντάρους και αξιωματικούς, από κληρικούς και λαϊκούς, από επιστήμονες και oligογράμματος μαχητές. Από άνδρες και γυναίκες που αισθάνθηκαν ότι προσεβλήθη η Παναγία κατά τον τορπιλισμό της ΕΛΛΗΣ από ιταλικό υποβρύχιο στις 15 Αυγούστου 1940. Ο πόλεμος έγινε με υψηλά ιδανικά. Την Ορθόδοξη Πίστη και την Πατρίδα. Είχε ο απλός Έλληνας ισχυρούς προστάτες. Την Παναγία και την διαχρονική συνέχεια του Ελληνισμού. Τους ήρωες και τους μάρτυρες του Γένους.

Ήταν ένα ΟΧΙ κατά της ξένης εισβολής και υπέρ της ελευθερίας και της εθνικής αξιοπρέπειας. Οι φράσεις του Μεταξά προς τον Ιταλό Πρόεδρο Γκράτσι ήταν: "

Έγραψε σχετικά ο σπουδαίος λόγιος και δημοσιογράφος Σπύρος Μελάς: «Από αυτό το καμπαναριό της Μεγαλόχαρης αντιλάλησε ως τα πέρατα του Ελληνισμού η καμπάνα του εθνικού συναγερμού, όταν ο Ιταλός, αφήνοντας τον ακήρυχτο πόλεμο, ήρθε στις φανερές εχθροπραξίες. Ο σεπτός ναός της παρθένου στάθηκε το ψυχικό στρατηγείο του έθνους. Μία θεία κόρη στρατηγεί πάντα στους μεγάλους πολέμους των Ελλήνων. Η Αθηνά παράστεκε τους ήρωες στην Ιλιάδα. Τα στρατεύματα και τα καράβια μας, στο αγώνα τούτο της λευτεριάς, η Μεγαλόχαρη της Τήνου...».

Ο Εμμανουέλε Γκράτσι, ο Ιταλός Πρόεδρος που επέδωσε στο Ιωάννη Μεταξά το επαισχύνο τελεσίγραφο τα ξημερώματα της 28.10.1940, παραδέχεται ότι: «Το έγκλημα της Τήνου είχε γι' αποτέλεσμα, να μην πω έκαμε το θαύμα, να δημιουργηθεί σ' όλην την Ελλάδα μια απόλυτη ενότητα ψυχών. Μοναρχικοί και Βενιζελικοί, οπαδοί και αντίπαλοι της 4ης Αυγούστου, πείστηκαν πως έναν μόνο αδυσώπητο εχθρό είχε η Ελλάδα: Την Ιταλία. Και πως αν δεν γινόταν να αποφευχθεί μία σύγκρουση με την Ιταλία, θα ήταν προτιμότερο ν' αντιμετωπισθεί ο εχθρός με ανδρισμό, παρά να υποχω-

ρήσει το ελληνικό έθνος μπροστά σ' έναν εχθρό, που δεν δίσταζε να μεταχειρίζεται τέτοια μέσα...».

Δεν μπορούσε να ήταν διαφορετική η απάντηση των Ελλήνων στην εισβολή του Μουσσολίνι. Ο Ελληνισμός καταγράφηκε με χρυσά γράμματα στις δέλτους της παγκόσμιας ιστορίας κυρίως με τα ΟΧΙ του. Η αντίσταση των Πανελλήνων κατά της Περσικής εισβολής το 490-479 π.Χ. έσωσε την Ευρώπη από την ασιατική βαρβαρότητα. Σήμερα εκατομμύρια άνθρωποι σε όλον τον κόσμο διδάσκονται με θαυμασμό το ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ του Λεωνίδα και το Ίτε παιδιάς Ελλήνων, που διέσωσε ο Αισχύλος. Το ΟΧΙ του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου το 1453 διέσωσε την τιμή και την υπερηφάνεια των Ελλήνων και κράτησε άσβεστη τη φλόγα της Μεγάλης Ιδέας. Είχε προηγηθεί, λίγα χρόνια πριν, το ΟΧΙ του Μάρκου Ευγενικού, Επισκόπου Εφέσου, προς τον Πάπα, ο οποίος ζητούσε την πλήρη υποδούλωση της Ορθοδοξίας στη Λατινική Δύση. Ο αείμνηστος Βρετανός Βυζαντινολόγος Σερ Στήβεν Ράνσιμαν παραδέχεται ότι αυτό το ΟΧΙ διαφύλαξε την ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας και όταν η Εκκλησία επιβιώνει τότε επιβιώνει και ο Ελληνισμός. Το ΟΧΙ των Σουλιωτών και Σουλιωτισσών προς τον Αλή Πασά αποτέλεσαν τον πρόλογο του 1821. Το ΟΧΙ του Παπαφλέσσα θαυμάσθηκε ακόμη και από τον σκληρό αντίπαλό του, τον Αιγύπτιο Ιμπραήμ. Το ΟΧΙ των Μεσολογγιτών και η συγκινητική Έξοδός τους παρακίνησαν διαδηλώσεις φοιτητών στην Αγγλία και στη Γαλλία και θυελλώδεις συζητήσεις υπέρ του ελληνικού Αγώνα στα ευρωπαϊκά Κοινοβούλια.

ΤΟ ΟΧΙ κατά των Γερμανών Ναζί στο Ρούπελ θαυμάσθηκε ακόμη και από τον Χίτλερ και από τους αλαζόνες στρατηγούς του. Το ΟΧΙ κατά των βρετανών αποικιοκρατών που δήλωσαν οι Έλληνες Κύπριοι το 1955-59 ταπείνωσε μία ολόκληρη αυτοκρατορία και αναπτέρωσε το ηθικό του απανταχού Ελληνισμού. Τα μεγάλα συλλαλητήρια των Ελλήνων το 1992-94 εμπόδισαν τους ενδοτικούς να παραχωρήσουν το όνομα και τον πολιτισμό της Μακεδονίας στο θνησιγενές κρατίδιο των Σκοπίων. Το ΟΧΙ αυτό ελήφθη σοβαρά υπ' όψιν από φίλους και εταίρους, όπως δήλωσε προ ετών στην Αθήνα ο υπεύθυνος της Ευρ. Ενώσεως για τα Βαλκάνια, Ντέιβιντ Όουεν. Οι Κύπριοι αδελφοί μας ξαναείπαν το ΟΧΙ τους στο κρίσιμο δημοψήφισμα του 2004. Έσωσαν το νησί τους από το σχέδιο Ανάν που θα έφερνε πλήρη Τουρκοκρατία στον βορρά και μερική τουρκοκρατία στον νότο. Και τα ΟΧΙ πρέπει να έχουν συνέχεια. Τώρα που υπό την πίεση των οικονομικών μας προβλημάτων καλούμε να δηλώσουμε πλήρη υποταγή σε ξένες αποφάσεις και να παραχωρήσουμε σε επικίνδυνο βαθμό την εθνική μας κυριαρχία.

Την 28η Οκτωβρίου 1940 ο μεγάλος ποιητής μας Κωστής Παλαμάς πρότεινε να μεθύσουν όλοι οι Έλληνες από το αθάνατο κρασί του 1821. Η πίστη στον Θεό και στην Παναγία, η συνείδηση της ιστορικής συνέχειας, η αίσθηση του χρέους απέναντι στην πατρίδα, στους προγόνους και στους επιγόνους, αυτά ήσαν πρωτίστως τα ιδανικά που ενέπνευσαν την εποποιία των βορειοηπειρωτικών βουνών. Για να μπορέσουμε σήμερα να επιβιώσουμε ως έθνος και ως αξιοπρεπείς Έλληνες είναι απαραίτητο να αναβαπτισθούμε στις σταθερές αρχές και αξίες της Ορθοδοξίας και της Ελληνικής Ιστορίας. Για να συνεχίσουμε τα ΟΧΙ του Ελληνισμού!

Κ.Χ. 23.10.2011

ΟΧΙ
ΚΑΠΟΤΕ ΤΟ
ΛΕΓΑΜΕ

Ο πρώτος άνθρωπος του Αιγαίου ηλικίας 150.000 ετών από το Λισβόρι της Λέσβου

<http://exodoskafkara.blogspot.com>

Άλλο ένα συγκριτικό πλεονέκτημα για τη Λέσβο και την προοπτική ανάπτυξης του τουρισμού της παρέχει πρόσφατη απόφαση του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου με την οποία δίνεται άδεια συστημα-

τικής ανασκαφής σε παλαιολιθική θέση στην περιοχή του Λισβορίου.

Πρόκειται για χώρο της μέσης παλαιολιθικής περιόδου, αποδεικτικό της πρώτης εγκατάστασης ανθρώπου στο Αιγαίο πριν από 120.000 με 150.000 χρόνια! Η έρευνα δεν αποκλείεται πάντως να στείλει την ανθρώπινη παρουσία στην περιοχή στα 200.000 χρόνια πριν από σήμερα!

Το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο επέτρεψε με απόφασή του πριν από τρεις εβδομάδες να πραγματοποιηθεί συστηματική ανασκαφική έρευνα από το Πανεπιστήμιο Κρήτης υπό τη διεύθυνση της αναπληρώτριας καθηγήτριας Προϊστορικής Αρχαιολογίας, Νένας Γαλανίδου. Η ανασκαφή θα πραγματοποιηθεί σε ένα μεγάλο ελαιώνα που ονομάζεται Ροδαφνίδια, δύο χιλιόμετρα δυτικά του Λισβορίου όπου εδώ και χρόνια έχουν εντοπισθεί τα ίχνη της παλαιολιθικής αυτής εγκατάστασης από τους ερευνητές Χ.Β. Χαρίση, Ρ. Durand, Μ. Αξιώτη και Τ.Β. Χαρίση. Μάλιστα σχετική δημοσίευση υπήρξε από μεριάς των τεσσάρων ερευνητών στο περιοδικό «Αρχαιολογία» πριν από 11 χρόνια, το Σεπτέμβριο του 2000.

Τα ίχνη του οικισμού στα Ροδαφνίδια μας δίνουν το δικαίωμα για ένα ταξίδι στην ιστορία του πλανήτη και της ανθρώπινης παρουσίας σε αυτόν. Συντείνει ουσιαστικά στην προσπάθεια που καταβάλλεται τον τελευταίο καιρό από το Δήμο Λέσβου, το Πανεπιστήμιο Αιγαίου και ιδιαίτερα από το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας του Απολιθωμένου Δάσους Λέσβου για να χαρακτηριστεί όλη η Λέσβος παγκόσμιο γεωπάρκο.

Ο σχηματισμός του σημερινού Αιγαίου πελάγους, με τα νησιά του, θεωρείται ότι άρχισε

πριν από τρία εκατομμύρια χρόνια με την καταβύθιση της χερσαίας έκτασης της Αιγίδος, που ήταν αποτέλεσμα τεκτονικών διεργασιών. Στο Πλειστόκαινο (1,6 εκατ. χρόνια έως 10.000 χρόνια πριν υπήρξαν στην Ευρώπη φάσεις παγετώνων,

έως ότου περίπου το 10000 π.Χ. το κλίμα σταθεροποιήθηκε στα σημερινά επίπεδα. Οι παγετώνες ποτέ δεν έφτασαν ως τη Λέσβο.

Ο σχηματισμός τους, όμως, είχε ως αποτέλεσμα την απόσυρση των νερών της Μεσογείου κατά 100 μέτρα. Το σημερινό στενό της Μυτιλήνης, που δημιουργήθηκε κατά το Μέσο Πλειστόκαινο και χωρίζει το νησί από τη Μικρά Ασία, έχει μέγιστο βάθος 50 μέτρα. Συνεπώς, εκείνη την περίοδο η Λέσβος αποτελούσε τμήμα της Μικράς Ασίας. Οι νοτιοδυτικές ακτές του νησιού επεκτείνονταν λίγες εκατοντάδες μέτρα δυτικότερα από τις σημερινές. Το νοτιοανατολικό μέρος του νησιού ήταν ενωμένο με τη Χίο, ενώ μεγάλες πεδιάδες και χαμηλοί λόφοι υπήρχαν μεταξύ των σημερινών ανατολικών ακτών της Λέσβου και των ορεινών όγκων της σημερινής Βορειοδυτικής Μικράς Ασίας. Ο κόλπος της Καλλονής ήταν πεδιάδα, ενώ ο κόλπος της Γέρας ήταν λίμνη που άδειαζε στη θάλασσα μέσω ποταμού που βρισκόταν στη θέση του σημερινού στενού διαύλου του κόλπου.

Στις μεσοπαγετώδεις περιόδους, με το λιώσιμο των πάγων, η Λέσβος μετατρεπόταν σε νησί λόγω της ανύψωσης των νερών της Μεσογείου στα σημερινά επίπεδα. Δάση από πεύκα και δρυς αντικαθιστούσαν τις στέπες που χαρακτήριζαν την εποχή των παγετώνων. Η ηφαιστειακή δραστηριότητα στην περιοχή είχε σταματήσει ήδη από το Μειόκαινο πριν από 16 εκατ. χρόνια, συνεπώς οι γεωγραφικές και κλιματολογικές συνθήκες στη Λέσβο, στο Πλειστόκαινο, δεν ήταν απαγορευτικές για το πέρασμα ή την παραμονή του ανθρώπου.

«Πράγματι», αναφέρουν οι τέσσερις ερευνη-

τές στην ανακοίνωσή τους στο περιοδικό «Αρχαιολογία» το Σεπτέμβριο του 2000, «42 χιλιόμετρα δυτικά της Μυτιλήνης, στην Κοινότητα Πολιχνίτου, εντοπίσαμε τα ίχνη μιας υπαίθριας εγκατάστασης της Παλαιολιθικής εποχής. Η τοποθεσία, ένας μεγάλος ελαιώνας, ονομάζεται Ροδαφνίδια. Βρίσκεται δύο χιλιόμετρα δυτικά του Λισβορίου και ένα χιλιόμετρο βόρεια των θερμών πηγών του Αγίου Ιωάννη. Ο παλαιολιθικός λιθώνας που εντοπίσαμε έχει έκταση μεγαλύτερη από 400 στρέμματα. Σε όλη αυτή την έκταση υπάρχουν άφθονα αποκρούσματα και εργαλεία, τα οποία δεν φέρουν σημάδια μεταφοράς τους από το νερό, γεγονός που υποδηλώνει επιτόπια παραγωγή. Τα περισσότερα εργαλεία έχουν παραχθεί με άμεση κρούση σκληρού κρουστήρα, όπως φαίνεται από το μεγάλο βολβό που φέρουν. Λίγα μόνο έχουν μικρό βολβό, πιθανώς λόγω χρήσης διπολικής λάξευσης του πυρήνα. Τέλος, αρκετά παρουσιάζουν τεχνητή αφαίρεση του βολβού».

Στο σύνολο οι ερευνητές ξεχώρισαν κάθε λογής εργαλεία, ενώ, όπως σημειώνουν, απουσιάζουν τελείως τα όστρακα αγγείων. Τα χαρακτηριστικά της λιθοτεχνίας σύμφωνα πάντα με τους ερευνητές στα Ροδαφνίδια ανήκουν στη Μέση Παλαιολιθική εποχή ενώ κάποια στοιχεία μπορούν ίσως να φτάσουν τη χρονολογία ζωής στο χώρο στο τέλος της Κατώτερης Παλαιολιθικής (200.000 χρόνια πριν από σήμερα).

Πριν από περίπου δύο χρόνια η κ. Νένα Γαλανίδου έφτασε στην περιοχή οδηγημένη από την ανακοίνωση των ερευνητών. Ο τότε αρμόδιος για τη Γενική Γραμματεία Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής, υφυπουργός Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, Νίκος Σηφουνάκης, ενέταξε τη μελέτη σε πρόγραμμα χρηματοδότησης από τη Γενική Γραμματεία. Από τότε η κ. Γαλανίδου ξεκίνησε έναν πραγματικό αγώνα για να ξεπεραστούν τα όποια σημαντικά γραφειοκρατικά προβλήματα υπήρξαν. Σημαντικό ρόλο στο ξεπέρασμα των όποιων άλλων προβλημάτων έπαιξε τον τελευταίο χρόνο ο αντιδήμαρχος Πολιχνίτου, Νίκος Κατράνης.

Όπως δήλωσε η κ. Νένα Γαλανίδου, η ανασκαφή στα Ροδαφνίδια θα ξεκινήσει την ερχόμενη άνοιξη.

Τί ήταν στα Ροδαφνίδια;

Το τοπίο στα Ροδαφνίδια έχει όλα τα στοιχεία των υπαίθριων καταυλισμών της Μέσης Παλαιολιθικής εποχής, που ήταν κυρίως σε θέσεις παραλίμνιες, παραποτάμιες ή παραθαλάσσιες, με χαμηλούς λόφους και άφθονη πρώτη ύλη για την κατασκευή εργαλείων. Είναι γνωστό εξάλλου ότι κατά τη Μέση Παλαιολιθική εποχή ο άνθρω-

πος προτιμούσε να κατασκηνώνει κοντά σε θερμές πηγές (η θερμοκρασία των νερών του Γλυφιά στα Ροδαφνίδια, ακόμα και το χειμώνα, είναι περίπου 30 βαθμοί Κελσίου, και η ύπαρξη των θερμών πηγών του Λισβορίου ανάγεται στην αρχή του Πλειστοκαίνου).

Η αφθονία των πυρήνων κάνει πιθανότερο να χρησιμοποιήθηκε η περιοχή ως καταυλισμός-εργαστήριο παρά ως πέρασμα κυνηγών, ενώ η ύπαρξη μεγάλης ποικιλίας εργαλείων συνδυάζεται προφανώς με τις αυξημένες λειτουργικές ανάγκες της εγκατάστασης, όπως το κυνήγι, η αλιεία κοχυλιών από τον κόλπο της Καλλονής και η υλοτομία από τα μεγάλα δάση της περιοχής.

Επειδή οι υπαίθριοι καταυλισμοί, κατά τη Μέση Παλαιολιθική εποχή, χρησιμοποιούνταν κυρίως την άνοιξη και το καλοκαίρι, δεν είναι διόλου απίθανο τα πολλά, ανεξερεύνητα ως επί το πλείστον, σπήλαια του νησιού να προσέφεραν στους κατοίκους του καταφύγιο κατά τη διάρκεια των ψυχρών περιόδων.

Η τοποθεσία φαίνεται ότι εγκαταλείφθηκε κατά την Προϊστορική εποχή.

Η συσχέτιση των ανωτέρω με τα ευρήματα του υπόλοιπου ελλαδικού και μικρασιατικού χώρου είναι δύσκολη, και αυτό γιατί ελάχιστα δείγματα της Κατώτερης Παλαιολιθικής εποχής έχουν βρεθεί, ενώ η Μέση Παλαιολιθική εποχή στην Ελλάδα δεν είναι συστηματικά και τυπολογικά μελετημένη.

Όμως, η γεωγραφική θέση της Λέσβου ανέκαθεν ευνοούσε την επικοινωνία με την Ανατολία μέσω των πανάρχαιων δρόμων των στεπών της Τουρκίας. Δεν αποκλείεται λοιπόν η πολιτισμική αυτή συγγένεια, που χρονολογείται από τη Νεολιθική εποχή, να υπάρχει αποτυπωμένη και στην παλαιολιθική λιθοτεχνία των Ροδαφνιδιών, αποτέλεσμα του περάσματος των Ανθρωποειδών και αργότερα του Homo Sapiens από την Ασία προς τις ανατολικές ακτές της Μεσογείου και από εκεί στη Βαλκανική Χερσόνησο.

Ο ρόλος της Λέσβου στην παλαιολιθική περιπέτεια δεν είναι δυνατόν να διευκρινιστεί μόνο με τα παραπάνω δεδομένα, όμως καθίσταται βέβαιο πλέον ότι πήρε μέρος σε αυτήν. Η ανακάλυψη και πλέον και η συστηματική επιστημονική ανασκαφή της παλαιολιθικής αυτής θέσης, πέρα από μια μικρή συμβολή στην τόσο σημαντική υπόθεση της ανθρωπογονίας μας προβάλλει περισσότερο τα ερωτήματα που περιμένουν να απαντηθούν από την πολλή δουλειά που μένει να γίνει.

<http://visaltis.blogspot.com>

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

- 2-10-2011 Μαριάμου Μερόπης (ετήσιο)
- 11-12-2011 Παπαναστασίου Ευστρατίου (τεσσαρακονθήμερο).
- 18-12-2011 Κατίνας Μπακλά (ετήσιο)
- 18-12-2011 Ιωάννη Αλβανού (ετήσιο)
- 18-12-2011 Χρήστου Χαματζόλα (εξάμηνο)

ΚΗΔΕΙΕΣ

- 7-11-2011 Σαββαδέλλης Σταύρος ετών 96
- 7-11-2011 Παπαναστασίου Ευστράτιος ετών 74
- 1-12-2011 Καρδάτος Γεώργιος ετών 44 (ετάφη στη Μυτιλήνη).

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

• Την Κυριακή 6 Νοεμβρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης στην ενορία μας, μας τέλεσε το Μυστήριο του Βαπτίσματος του πρώτου παιδιού, των Αγγελή και Μαρίας (Σέντα) Θερμιώτη.

Το όνομα: ΦΩΤΕΙΝΗ - ΝΙΚΟΛΕΤΑ

Ανάδοχοι στο Μυστήριο:
Ποσειδών και Βάσω Γιαννακή.

• Την Κυριακή 27 Νοεμβρίου στον Ιερόν Προσκυνηματικό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μανδαμάδου ετελέσθη το Μυστήριο του Βαπτίσματος του παιδιού των: Ελευθερίου Α. Κυπριώτου και Ελένης ι. Φωτεινού.

Το όνομα της νεοφώτιστης:
ΧΡΥΣΟΥΛΑ - ΜΙΧΑΕΛΑ
Ανάδοχος ο: Βασίλης Χαδεμένος

ΕΠΙΣΗΣ

• Το Σαββάτο 10 Σεπτεμβρίου βαπτίστηκε στον Ιερό Ναό Αγ. Ιωάννου Προδρόμου Αγίας Παρασκευής Χαλκιδικής τα δυο παιδιά του Περικλή Ι. Γαβριήλ και της Τζένης Μάγκου.

Ανάδοχοι οι: Ελένη και Γεώργιος Χρυσοχοϊδης.

ΓΑΜΟΣ

• Την Κυριακή 27 Νοεμβρίου στον Ιερόν Προσκυνηματικό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μανδαμάδου τελέστηκε ο Γάμος των: ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΚΥΠΡΙΩΤΟΥ (του Ανδρέα) και της ΕΛΕΝΗΣ ΦΩΤΕΙΝΟΥ (του Ιωάννου).

Παράνυμφος παρέστη Στρατής Χαδεμένος.

ΔΩΡΕΕΣ – ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Εις μνήμην Σταύρου Σαββαδέλλη

- Οικογ. Γεωργίου και Ελένης Χατζηλάμπρου.....20€
- Μένη Παπαδοπούλου..... 20€
- Μαρία Σωτηρίου..... 20€

Εις μνήμην Γεωργίου Καρδάτου

- Αρχιμανδρίτης Διονύσιος Λιβέρης50€ (Υπέρ Φωνής Ενορίας)
- Οικογένεια Νικολάου Γαβριήλ50€ (Υπέρ Φωνής Ενορίας)
- Οικογένειες Αποστόλου Γαβριήλ και Γεωργίου Γαβριήλ.....50€

ΚΑΡΔΑΤΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (1967 - 2011)

Την πρώτη μέρα του Δεκέμβρη με οδύνη η ενορία μας, αλλά και όλη η Λεσβιακή κοινωνία απέδωσε το «ύστατο χαιρε» στο νεότερο συμπολίτη μας Γεώργιο Καρδάτο του Παλαιολόγου, ο οποίος σε ηλικία 44 ετών ξεκίνησε το ταξίδι της αιωνιότητας.

Γεννημένος την 2α Ιανουαρίου του 1967, έζησε στο χωριό μας, φοίτησε στο σχολείο μας, και μετά τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, σπούδασε στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και αργότερα στην Αγγλία.

Μέλος καταξιωμένο της εκπαιδευτικής κοινότητας, προσέφερε τις υπηρεσίες του με αγάπη και σεβασμό.

Μέλος όμως ενεργό και της Εκκλησίας μας. Πιστός «άχρι θανάτου», έδειξε έμπρακτα την αγάπη και την αφοσίωσή του στο Θεό με όλη τη βιωτή του, την καρτερία και την υπομονή του στις δύσκολες στιγμές του.

Η εξόδιος ακολουθία ετελέσθη στο Μητροπολιτικό Ναό Μυτιλήνης ανάμεσα σε πλειάδα ιερέων, προεξάρχοντος του πανοσιολογιωτάτου αρχιμανδρίτου και καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγίου Διονυσίου Ζακύνθου π. Διονυσίου Λιβέρη.

Σαν Χριστιανοί γνωρίζουμε καλά το πρόσκαιρο των παρόντων.

Δεν παραβλέπουμε όμως ούτε την ηλικία, ούτε την οικογένεια που αφήνει πίσω, ούτε τη σύζυγο, ούτε τα 2 μικρά παιδιά του, ούτε μητέρα και πατέρα, ούτε λοιπούς συγγενείς. Τέτοια γεγονότα συγκλονίζουν τον καθένα.

Ευχόμαστε ολόψυχα όλοι μας καλή ανάπαυση και καλή Ανάσταση. Οικογένειες Αποστόλου Γαβριήλ και Γεωργίου Γαβριήλ 50€.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΩΔ.: 4295

ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΤΗΣ: Οικον. Γεώργιος Αθ. Αλεντάς,

Εκπαιδευτικός - Αρχιερ. Επίτροπος Πολιχνίτου

ΛΙΣΒΟΡΙΟΝ ΛΕΣΒΟΥ Τ.Κ. 81300

ΤΗΛ.: 22520-71160, FAX: 22520-71104

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: <http://lisvorion.blogspot.com>

<http://ntprodromoy.blogspot.com>

E-mail: alentas@ath.forthnet.gr

Έκδοτική Παραγωγή: **ΣΑΪΤΣΗ** Τηλ.: 210-34.76.090

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ